

Milan Rúfus:

Vyznanie lásky /1956/

Mať moja
ako zrnko pšeničné v bronzovom mori klasov,
uprostred tichých, prostovlasých dievčat
na divné chodievala púte.

Pred patricijskou bránou v kúte
hanblivá, bosá stála.
A miesto Zdravas Mária
vo svojich ústach hladných
plesnivú kôrku prosby bojzlivej
úporne omáľala.

Tá plachá prosba dievčat bosých
spomienky hrotom i dnes raní.
– Prosím vás, kúpte, milostpani...
Prosím ich, kúpia, milostivá pani...
Prosím vás, milostpani... –

Divo sa penil rokov príval.

Môj otec často, často sníval.
V chlapčenských rečiach túžby hrali
o bielych školách, o vlakoch.
A vši v murárskych barakoch
ho z detských snení prebúdzali
tvrdo a neúprosne.

A tak môj otec každé ráno,
otvoriac oči rosné,
vyliekal plánov rúcha smelé,
sny ukrýval si do posteľe
a v pažerák dní vbiehal.
S trpkosťou krívd, v nich život zhára,
v plátenných šatách proletára
ukladal rady tehál.

Čas ako dohán koreňavý
sa v hrubých prstoch mrví.
A ja dnes stojím, vyhúknutý
z bedárskej otca krvi.

prostovlasý
– fedetlen fejű, hajadonfőtt
pút
– zarándoklat, út, utazás

Zdravas Mária
– Údvözlégy Mária

kôrka
– itt: kenyérhéj

úporne
– kitaróan, makacsul,
elszántan

omáľat (expr.) = tu: v ústach
prehadzovať

hrot
– hegye vminek; él, túske

príval
– ár, áradat, özön

voš
– tetű

rúcho
– ruha, ruházat, lepel

pažerák
– gége, torok

zhárat
– itt: kialvófélben van, kialszik

mrvíť sa
– morzsólódik, mállik

vyhúknut = rýchlo narásť,
vytrysknút